

КРСТОВДАН 2021

Папѝријарх Павле

КРСТ - ЗНАК РАСПОЗНАВАЊА

Сви наши празници, браћо и сестре, који се односе на Часни Крст Христов по правилу су постни дани. Пости се на Крстовдан уочи Богојављења, на велики Петак, на Макавеје - дан происхођења Часнога Крста, и на данашњи празник - Крстовдан, када је царица Јелена пронашла Часни Крст, закопан на Голготи.

Крст је симбол страдања, понижења и жртве, јер је на њему био распет наш безгрешни Спаситељ ради нас и ради нашега спасења.

Кад је натопљен и освећен пречасном крвљу Голготског Страдалника, Крст је постао симбол победе. Крст је за хришћане сила Божија по речима светог апостола Павла. "Овим побеђуј" било је написано на Крсту, који је цар Константин угледао на небу пред битку са Максенцијом. Силом животворног Крста Господњег побеђивали су искушења и страдања мученици хришћански. Крст им је давао снаге да победе страх и сумњу и да се овенчају мученичким венцем. Крст је знамење наше вере. На свим нашим храмовима сијају се крстови непобедиве Цркве Христове. Крст обележава гробове хришћана, који су умрли са вером и надом у живот вечни. Крстом изражавамо своју веру у Бога и наду у помоћ Божију.

Пре сваке молитве стављамо на себе свето знамење крста, и пре и после обеда, пре и после спавања. Добри православци крсте се пред почетак свакога посла и тако призивају помоћ Божију. Крстимо се када смо у невољи да нас Бог спаси, крстимо се кад нас Бог обрадује да Му изразимо своју захвалност.

На свако: "Спаси Боже", "Помози Боже", "Господе помилуј", "Опрости Боже" и на свако "Хвала ти Боже", стављамо на себе свето знамење крста као печат своје вере.

Крстом од три прста познају се православни хришћани, то је видљив знак, којим они исповедају своју веру.

Ако је крст знак распознавања и легитимација православних хришћана - а друкчије не може бити, - онда морамо да признамо, да се број православних код нас осетно смањио. Није реч само о одраслима, него нарочито о деци, јер многа деца православних родитеља не умеју да се прекрсте.

Деци се данас посвећује велика брига, и у погледу исхране и одевања, здравствене заштите, забаве и игре учињено је и чини се много за децу. Створени су повољни услови да се деца школовањем и разним занатима оспособе за живот. Све је то добро и ми треба да се радујемо што су деца дана с здравија и знају више него ми, када смо били деца. Али православни родитељи треба озбиљно да се суоче са још једним проблемом, када су у питању наша деца. Тај проблем је верско васпитање деце. Наша српска омладина наша деца, немају основнога знања о својој вери.

Крајње је време да се озбиљно замислимо над тим проблемом и ми свештеници, а и ви родитељи, па да својој деци пружимо бар основно знање о својој вери, јер религиозно-морално васпитање једини је и прави основ васпитања.

Помолимо се нас ради очовечном, распетом и Васкрслем Господу и Спаситељу нашем Исусу Христу, да нас Он усмери уским путем ка Царству небеском, да с Божијом помоћи до краја донесемо свој животни Крст.

Крсту Твоме клањамо се Христе и свето Васкрсење Твоје слаavimo. Амин.

ПРОНАЛАЖЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА

У време благочестивих царева Константина и Јелене у четвртм веку у Јерусалиму се догодио један диван догађај. У то време је благочестива царица Јелена посетила Свету Земљу и дошла у град Јерусалим на место Голготу. По Предању се знало да је то место на коме је Господ распет са још двојицом разбојника. Она је хтела да потражи Крст на којем је Господ Христос био распет. Међутим, до тада су у Јерусалиму владали римски императори, који су били богоборци и незнабошци, те су управо на Голготи подигли незнабожачки храм римске богиње Венере. По усменом предању, људи из Јерусалима су знали да се Часни Крст Господњи налази испод тога храма. Свети Константин и Јелена су наредили да се поруши тај храм и у његовим темељима су нашли закопану три крста. Међутим, нису знали који је од њих Часни Крст Господњи. По Промислу Божијем, туда је пролазила једна поворка са упокојеним човеком. Онда су се људи сетили да стављају те крстове на покојника, да виде да ли ће се нешто десити. Када су положили трећи крст, тај човек је васкрсао из мртвих. Он је оживео. После тога су још једном положили тај Крст на једну болесну жену и она је оздравила. Тако су сви заједно проверили који је Животворни Крст Господњи. Затим је достојанствено тај Крст постављен и узвишен на Голготу.

КРСТ И САВРЕМЕНИ СВЕТ

Јевреји су хтели Месију али без крста. И данас људи хоће земаљски рај, али без крста. Зато и нас хришћане позивају да напустимо крстоносни начин живота.

Живимо у једном свету у којем доминира дух непријатељства према крсту. У свету који за свој идеал има самољубље, који је без морала, у којем је најважније задовољити страсти, лагодно живети, жртвом и љубављу, тј. са крстом, него са егоизмом.

Овај свет не жели да чује ништа о суздржавању, о господарству над страстима, о пожртвовању, о посту, о аскези. У суштини, одбија крст и зато се не сусреће са Христом. Остаје у трулежи и смрти, у досади и празнини. Забавља се али се не радује.

Психологија, педагогика, политика, социологија, право, директно се нападају овим духом. Врло добро примећује о. Димитрије Дутко у књизи "О нашем надању": "Очигледно је да понекад и поред наше вере у Христа покушавамо да пут у Царство Божије учинимо лагодним! Свет са својим добрима и техничким прогресом нас је отупео. И ако понекад говоримо о болу и страдању, деси се да одједном кажемо: "Хришћанство је радост." А ипак, радост не долази тако. Радост се не купује. Не купује се новцем. Радост хришћанина се купује трудом и страдањем. Да би се човек спасао наш Господ је висио на крсту. Добровољно. И био је распет и умро. А онда је дошло васкрсење и потом радост. "Онај ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и пође за мном," рекао је Христос. Неопходно је узети свој крст. А онај ко без крста иде за Христом, није Христа достојан. То нам је сâм Христос врло јасно рекао: "Није мене достојан." А то значи: "вера и љубав таквога човека према Христу нису изворне, не вреде ништа.

Крст нас плаши и то је природно, јер нам одузима угодност. Бол је нешто страшно за нас, а у ствари, лагодност би требала да буде та која је за нас страшна. Ако мало пажљивије погледамо видећемо да сва савремена зла имају свој извор у лагодности. Труд, страдања, крст су нешто што је добро каже Христос. Само тако Његов јарам постаје лак." Овај свет који одбија крст Христов, мора се данас сусрести са немилосрдним ударцима који су последица његовог антикрсног става; сида, наркоманија, еколошка катастрофа. А решење није тамо где се мисли, одн. у предузимању одређених заштитних средстава. Она су корисна али недовољна. Коренито решење је једино покајање. Јудеји су тражили "знак" од Христа и Он им је одговорио да ће им дати знак пророка Јоне. Односно Његова смрт, погред и васкрсавање (Мат. 12, 39). И данас је то решење за наш безизлаз и долазећу катастрофу. Дакле, избор крстоносног начина живљења као јединог начина живљења.

Један од западних отаца, бл. Августин, је рекао: "Познајем три крста. Један крст који спасава, и то је

крст Христов. Тим крстом се спасава и човек. Други крст је крст разбојника распетог с десне стране. А по знајем и трећи крст којим човек може изгубити вечност. То је крст разбојника распетог с леве стране. Типови ових људи (двојица разбојника), представљају целокупно човечанство. Крст разбојника с десне стране прихвата и преузима на себе крст Христов. Крст разбојника са леве стране представља онај део човечанства који не прима крст Христов и тако се губи. И уопште, крст не можемо избећи ни на који начин." Хришћани који живе у овом свету који одбацује крст морају учинити велике напоре да се не би отиснули у свет материјалних вредности. Сваког тренутка су у дилеми избора између два начина живота: крстоносног у Христу или антикрсног, тј. крсне љубави и антикрсног егоизма. Љубављу се сараспињемо Христу, а егоизмом распињемо Христа, постајемо непријатељи крста Христовог. О старим и новим распињачима Христа говори и ап. Павле: "Јер многи за које вам много пута говорих, а сад и плачући говорим, владају се као непријатељи крста Христова; Њихов крај је погибао, њихов бог је трбух, и слава у срамоти њиховој, они мисле оно што је земаљско." (Фил. 3, 18-19). Ђаво покушава да уплаши хришћане како ће, ако изаберу крст бити назадни, неће напредовати, неће опстати † са крстом у руци не напредујеш †, него ће постати жртве злоупотребе, па им онда предлаже да они злоупотребе друге, (да не би други злоупотребили њих).

Тако, будући малOVERНИ, запостављају благодат, моћ и заштиту Божију свих који испуњавају Његове заповести.

Јевреји су хтели Месију али без крста. И данас људи хоће земаљски рај, али без крста. Зато и нас хришћане позивају да напустимо крстоносни начин живота.

Ако Антихрист ратује против Христа, чини то јер је Христос распети Христос, а то значи и васкрсли. Антихрист као лажни месија и лажни пророк обећава људима земаљски рај, избављање и спасење без крста. Али како може постојати рај без љубави и љубав без самоодрицања. Устанак против егоизма је најрадикалнији устанак у свету. Интересантно је једно тумачење које тумачи символички број Антихриста 666. На грчком се овај број пише (ХХСт) Христос стран Крсту † српски би ова скраћеница била ХСК † прим. прев). Дакле, спаситељ без крста, што значи Антихрист ■

Превео: Зоран Јелисавчић
(Овај шекст је објављен у књизи Крст Христов.
Издавач је Загужбина Манастира Хиландара)

